17de vergadering

Woensdag 28 oktober 2009

Aanvang 10.15 uur

Voorzitter: Van Beek

Tegenwoordig zijn 107 leden, te weten:

Agema, Algra, Anker, Aptroot, Arib, Bashir, Van Beek, Besselink, Bilder, Biskop, Blok, Van Bochove, Boelhouwer, Bouchibti, Bouwmeester, Brinkman, Ten Broeke, Van der Burg, Cramer, Depla, Tony van Dijck, Jan Jacob van Dijk, Jasper van Dijk, Van Dijken, Eijsink, Elias, Ferrier, Fritsma, Van Gent, Gerkens, Van Gerven, Gesthuizen, Graus, Van der Ham, Haverkamp, Heerts, Heijnen, Van Heugten, Van Hijum, Ten Hoopen, Irrgang, Jacobi, Jager, Jansen, Joldersma, Jonker, Kant, Knops, Koopmans, Koppejan, Koşer Kaya, Kraneveldt-van der Veen, Langkamp, Leerdam, Van Leeuwen, Leijten, Linhard, Luijben, Mastwijk, Meeuwis, Van Miltenburg, De Mos, Neppérus, De Nerée tot Babberich, Omtzigt, Ormel, Ortega-Martijn, De Pater-van der Meer, Pechtold, Peters, Polderman, Poppe, Van Raak, Remkes, Roefs, Roemer, De Roon, De Roos-Consemulder, Samsom, Sap, Schermers, Schinkelshoek, Schreijer-Pierik, Smeets, Smilde, Snijder-Hazelhoff, Spies, Van der Staaij, Tang, Teeven, Van Toorenburg, Uitslag, Van der Veen, Van Velzen, Vendrik, Verbeet, Vietsch, Van der Vlies, Voordewind, Vos, Jan de Vries, Waalkens, Weekers, Wiegman-van Meppelen Scheppink, Wilders, De Wit en Zijlstra,

en de heer Rouvoet, viceminister-president, minister voor Jeugd en Gezin, mevrouw Van der Hoeven, minister van Economische Zaken, de heer Van der Laan, minister voor Wonen, Wijken en Integratie, de heer De Jager, staatssecretaris van Financiën, en de heer Heemskerk, staatssecretaris van Economische Zaken.

□

De **voorzitter**: Ik deel aan de Kamer mee dat de heer Slob zich voor de ochtendvergadering heeft afgemeld.

Deze mededeling wordt voor kennisgeving aangenomen.

Aan de orde is het **debat** naar aanleiding van een algemeen overleg op 1 oktober 2009 over **de jeugdgezondheidszorg**.

De **voorzitter**: Ik heet de minister voor Jeugd en Gezin en de collega's welkom.

Het woord is aan mevrouw Arib.

□

Mevrouw **Arib** (PvdA): Voorzitter. Wij hebben een uitvoerig debat gevoerd over het belang van de jeugdgezondheidszorg. Wij zijn het er allemaal over eens dat de jeugdgezondheidszorg een belangrijke rol speelt in de preventie, in het voorkomen dat kinderen later problemen krijgen met hun gezondheid en psychische ontwikkeling. Alleen verschillen wij met de minister van mening over de wijze waarop wij dat voor elkaar willen krijgen, vooral over het onderdeel waar de gemeenten zelf over gaan. Er is gebleken dat een aantal gemeenten bezuinigt op de jeugdgezondheidszorg. Dat vinden wij zorgelijk. Vandaar dat ik de volgende motie indien.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat de jeugdgezondheidszorg een cruciale rol speelt in het signaleren van problemen en het tijdig hulp en ondersteuning bieden aan risicokinderen en -gezinnen;

overwegende dat investeren in jeugdgezondheidszorg voorkomt dat ontsporing op latere leeftijd plaatsvindt en kinderen een betere kans biedt op een gezonde en veilige ontwikkeling;

overwegende dat de Inspectie voor de Gezondheidszorg in haar rapport "De jeugdgezondheidszorg in beweging" van april 2009 heeft geconstateerd dat niet alle gemeenten voldoende in de jeugdgezondheidszorg investeren en dat een aantal gemeenten bezuinigt op de jeugdgezondheidszorg en in het bijzonder op het aantal contactmomenten;

van oordeel dat dit in strijd is met de taak die de gemeenten in het kader van de Wet publieke gezondheid hebben toegewezen gekregen;

verzoekt de regering, met de VNG in overleg te treden en tot concrete en bindende afspraken te komen over de wijze waarop de jeugdgezondheidszorg preventief wordt ingezet in het voorkomen van lichamelijke en psychische problemen bij kinderen,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door het lid Arib. Naar mij blijkt, wordt de indiening ervan voldoende ondersteund.
Zij krijgt nr. 77 (31001).

Mevrouw **Arib** (PvdA): Verder heb ik twee moties medeondertekend over het invoeren van contactmomenten op vijftien-/zestienjarige leeftijd. Een motie is van collega Uitslag van de CDA-fractie en een van collega Langkamp van de SP-fractie.

De **voorzitter**: Dank u.
Het woord is aan mevrouw Langkamp van de SP. Overigens is de verrassing nu al een klein beetje weg.

□

Mevrouw **Langkamp** (SP): Inderdaad, voorzitter.
Voorzitter. De motie die ik ga indienen, betreft weer zo'n typisch gevalletje van "daar ga ik niet over". Iedereen wil dat er in de jeugdgezondheidszorg een extra consult komt voor vijftien-/zestienjarigen, maar de reactie van de minister is: daar ga ik niet over, dat is aan de gemeenten. Maar helaas: als de minister daarover wil gaan, dan gaat hij daarover. Blijkbaar wil hij daar echter niet over gaan. Vandaar dat de Kamer hem maar weer een handje moet helpen, zodat hij er wel over gaat. Mijn motie luidt als volgt.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat er in de jeugdgezondheidszorg behoefte is aan een extra contactmoment voor vijftien-/zestienjarigen;

van mening dat een extra contactmoment voor vijftien-/zestienjarigen bijdraagt aan een gezonde ontwikkeling van jongeren;

constaterende dat het RIVM, ActiZ, GGD Nederland, de Rutgers Nisso Groep en de VNG hiervoor pleiten;

verzoekt de regering, ervoor zorg te dragen dat er in alle gemeenten een extra contactmoment voor vijftien-/zestienjarigen wordt aangeboden,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Langkamp en Arib. Naar mij blijkt, wordt de indiening ervan voldoende ondersteund.
Zij krijgt nr. 78 (31001).

□

Mevrouw **Uitslag** (CDA): Voorzitter. Ook ik wil de minister een handje helpen. Door in te zetten op de vroegsignalering tijdens de kwetsbare periode van de puberteit kan erger worden voorkomen en wordt de druk op de jeugdzorg verminderd. Daar gaan wij van uit en dat is wat wij met elkaar willen. Vandaar dit handje. Nu komt mijn motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

constaterende dat een extra contactmoment in de pubertijd, te weten vijftien/zestien jaar, van groot belang is voor een gezonde ontwikkeling van de jongere en dat snelle signalering de instroom in de jeugdzorg kan beperken;

constaterende dat dit binnen de bestaande budgettaire kaders mogelijk is;

roept de regering op, de beroepsgroep te vragen, tot een richtlijn te komen voor het contactmoment met vijftien-/zestienjarigen en met de VNG te komen tot een afspraak over een extra contactmoment voor vijftien-zestienjarigen in alle gemeenten en de Kamer hier voor 1 maart 2010 over te informeren,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Uitslag en Arib. Naar mij blijkt, wordt de indiening ervan voldoende ondersteund.
Zij krijgt nr. 79 (31001).

□

De heer **Van der Vlies** (SGP): Voorzitter. Mijn verhaal is nog weer een tikkeltje anders. Ik diende een motie in bij de behandeling van de Gezinsnota, een tijd geleden. In dat notaoverleg vroeg de minister: kun je die motie niet beter inbrengen in het VAO dat wij nog zullen hebben over de jeugdgezondheidszorg? Ik had daar alle begrip voor. Ik hield daarom in de week voor het herfstreces de motie aan. Ik wil haar nu weer op de agenda plaatsen. Ik hoef de motie dus niet opnieuw in te dienen en ben daarom nu al klaar.

De **voorzitter**: Fantastisch. De motie (30512, nr. 12) maakt nu opnieuw onderdeel uit van de beraadslaging.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

□

Minister **Rouvoet**: Voorzitter. Wij hebben 15 oktober 2009 een overleg gehad over de jeugdgezondheidszorg waarin deze thema's ook aan de orde kwamen, net als het thema dat door de heer Van der Vlies in de motie aan de orde is gesteld, dat ook bij dit dossier hoort. Ik waardeer het dat wij dit nu integraal in dit debat mee kunnen nemen. Ik hoef niet breed in te gaan op hetgeen daar destijds is besproken en nu nog eens kort is samengevat door iedereen: het belang van de jeugdgezondheidszorg, het belang van een goede preventie en het belang dat dit op gemeentelijk niveau goed wordt uitgevoerd. Wij zullen het daar snel over eens zijn. Het

komt in een aantal overwegingen in moties terug. Ik zet daar graag een dikke streep onder, zoals ik ook in het AO heb gedaan.

Ik ga in op de vier moties die nu zijn ingediend. Het valt mij op dat de moties voor een belangrijk deel betrekking hebben op dezelfde materie. Het concentreert zich al heel snel op de vijftien-/zestienjarigen.

De motie-Arib op stuk nr. 77 heeft een enigszins wijdere strekking en daar zit ook precies mijn probleem. Aan de hand van de bijdrage van mevrouw Langkamp geef ik aan waar het probleem zit. Het is namelijk net iets te makkelijk om te zeggen: de minister wil het niet. Ik herinner mevrouw Arib eraan dat de wetgever in het verleden bijvoorbeeld de Wet collectieve preventie volksgezondheid heeft vastgesteld. Dat is een keuze van de wetgever geweest, ook waar het gaat om verantwoordelijkheden die ergens belegd worden. Het kan altijd zo zijn dat fracties of woordvoerders daar nu anders op terugkijken, maar wij hebben natuurlijk wel te maken met een wet die vastgesteld is. Dat is inmiddels de Wet publieke gezondheid, waarin die keuze is bevestigd. De preventieve jeugdgezondheidszorg is door de wetgever als een gemeentelijke verantwoordelijkheid bestempeld.

Een ander voorbeeld is natuurlijk de Wmo. Dat betekent ook dat wij op dit moment in deze Kamer, de regering maar ook de medewetgever, niet meer de mogelijkheden hebben om daarbij actief in te grijpen. Zaken die in deze Kamer belangrijk worden gevonden zouden via de minister bij de betreffende verantwoordelijke neergelegd kunnen worden. Dat kan wel. We moeten echter niet met elkaar de indruk hebben dat als we in deze Kamer iets heel belangrijk vinden, dat wij incidenteel die verantwoordelijkheid even ad hoc kunnen terugnemen. Dat kan niet bij de Wmo en dat kan ook niet bij de Wet publieke gezondheid. Tegen mevrouw Langkamp zeg ik dat de wetgever heeft vastgesteld dat de gemeente daarover gaat en niet de minister, zoals ik eerder aangaf. Dat even wat betreft de formele verantwoordelijkheden.

Ik heb om die reden ook moeite met de motie van mevrouw Arib. Zij vraagt mij namelijk om met de VNG in overleg te treden. Ik gaf al aan dat dit altijd kan. Ik ben altijd bereid om met de VNG in overleg te treden over dingen die in de Kamer belangrijk worden gevonden of die ik zelf belangrijk vind. Vervolgens vraagt mevrouw Arib dan om met de VNG tot concrete én bindende afspraken te komen over de wijze waarop de jeugdgezondheidszorg preventief wordt ingezet. Dat wringt met de door de wetgever gemaakte keuze om nou precies die verantwoordelijkheid bij gemeenten te leggen. We hebben een financiering waarbij we ieder jaar via de Brede Doeluitkering Centra voor Jeugd en Gezin een fors bedrag naar de gemeenten overmaken waaruit een aantal taken, waaronder de jeugdgezondheidszorg die vroeger via de tijdelijke subsidieregeling werd gefinancierd, nu moet worden vormgegeven. Dat is vervolgens aan de gemeenten. We hebben ook met elkaar ervoor gekozen om een aantal verschillende potjes bij elkaar te voegen, om gemeenten in staat te stellen ontschot en vierjarig zelf te laten bepalen hoe zij dat het meest effectief voor het lokale preventieve beleid zouden willen inzetten. Dat kan ik niet terughalen door te zeggen: ik ga bindende afspraken maken over hoe zij dat stukje van de brede doeluitkering moeten gaan inzetten. Dat zou namelijk strijdig zijn met de afspraken die ik met de VNG heb gemaakt in juni 2007, waarin we voor vier jaar hebben vastgelegd: dat is het budget en dit zijn de taken; het is aan u. Die afspraken zijn met de Kamer besproken en daar zijn we ook allemaal aan gebonden. Daarbinnen kan ik dus niet gaan oormerken of bindende afspraken maken met de VNG. In die zin kan ik het dictum van de motie, gelet op de keuze van de wetgever en afspraken in het kader van de BDU, ook niet op deze manier uitvoeren.

De **voorzitter**: Mevrouw Langkamp heeft een vraag.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Waarom kan de minister wel bindende afspraken maken met de provincies over het wegwerken van de wachtlijsten in de jeugdzorg, maar niet met de gemeente, zoals in mijn motie, over een extra consult op vijftien- of zestienjarige leeftijd?

Minister **Rouvoet**: Dat kan ik wel uitleggen. Dat komt doordat de Wet op de jeugdzorg een ander type wet is dan de Wmo of de Wet publieke gezondheid. Daarbij is heel bewust gekozen voor het ontschot inzetten van geld via de BDU voor de taken die gemeentelijk zijn belegd. Bij de provincies hebben we te maken met een Wet op de jeugdzorg waarin ook nog eens een recht op jeugdzorg is vastgesteld. Daarbij is het mijn verantwoordelijkheid om het geld beschikbaar te stellen, maar zijn we samen verantwoordelijk om ervoor te zorgen dat er zo veel jeugdzorg is, dat alle kinderen binnen een redelijke termijn jeugdzorg krijgen. Daarover heb ik dus met het IPO afspraken gemaakt voor twee jaren om ervoor te zorgen dat we zo veel trajecten hebben, zo veel kinderen behandelen, dat ook inderdaad alle kinderen de zorg krijgen die ze nodig hebben. Dat is iets anders dan dat ik nu tegen de gemeenten zou kunnen zeggen: nou moet je binnen het budget dat je krijgt, waarvan we afgesproken hebben dat je het naar eigen inzicht mag besteden, meer aan dat onderwerp of dit onderdeel gaan besteden. Dat is nu precies strijdig met het wezen van de afspraken die we gemaakt hebben en met de gemeentelijke verantwoordelijkheden. Bovendien moeten we het ook niet willen, zeg ik tegen mevrouw Langkamp. Dat is een meer inhoudelijk argument. Waarom hebben we gekozen voor deze route? Omdat we ons er zeer van bewust zijn – en daar zie je een ander verschil met de wachtlijstdiscussie – dat de lokale situaties kunnen verschillen en dat ook de uitvoering van het preventieve beleid verschilt. Of een jongere nu in Drenthe woont of in Zuid-Holland, ze hebben allen recht op die zorg, maar dat is in Amsterdam niet hetzelfde als in Ermelo. Die ruimte moeten we dus niet wegnemen. Gemeenten vragen er zelf ook om. Die willen flexibiliteit omdat ze er zich van bewust zijn dat ze zelf het beste zicht hebben op de lokale situatie. Die ruimte moeten we niet weghalen door te zeggen: gij zult nu allen op dezelfde wijze jeugdgezondheidszorg aanbieden. Dan doen we onrecht aan de verscheidenheid in de lokale situaties.

De **voorzitter**: Mevrouw Langkamp, een slotopmerking.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Ik ken dit riedeltje van de minister, maar in dit geval wil de VNG het ook. Dus ik zou zeggen: regel het dan gewoon! Ik snap het hele verhaal van de minister dat we daar niet in moeten treden, maar iedereen wil dit. De minister is wel eindverantwoordelijke. Wat is het probleem dan nog?

Rouvoet

Minister **Rouvoet**: Dat is een goede vraag en die heb ik in het algemeen overleg beantwoord. Natuurlijk, wij kennen elkaars riedeltjes. Maar dit riedeltje is wel een heel inhoudelijk riedeltje. Ik heb dat in het algemeen overleg uiteengezet. Ik heb gemeenten in staat gesteld om datgene te doen wat zij willen doen. Zij krijgen extra geld voor de brede doeluitkering, oplopend tot wel 200 mln., deels via het accres en deels uit middelen van mijn begroting. Met die 200 mln. kunnen zij juist extra dingen doen. De gemeenten die het willen, kunnen het al doen. Gemeenten vragen tegelijkertijd om ruimte om naar eigen inzicht het preventieve domein in te richten. Dat moeten wij niet smoren door te zeggen dat zij het allemaal op dezelfde manier moeten doen. Mevrouw Langkamp vraagt wat het probleem dan nog is. Mijn conclusie in het algemeen overleg was dat geld niet het probleem is. Ik meen dat dit ook de conclusie van mevrouw Uitslag was. Gemeenten kiezen zelf; een aantal gemeenten geeft al aandacht aan pubers. Ik onderstreep dat dit van belang is, dat ben ik eens met mevrouw Langkamp. Ik kom daar straks bij de volgende motie op terug, maar ik kan het hier alvast meenemen.

Ik richt mij nu even op de motie van mevrouw Arib. Zij vraagt mij om binnen dat kader bindende afspraken te maken. Dat mag en kan zij niet van mij vragen, gelet op de keuzen die wij samen in het verleden hebben gemaakt.

Mevrouw **Arib** (PvdA): Ik vind het heel jammer dat de minister niet inhoudelijk op de motie ingaat maar de bestuurlijke verhoudingen nog een keer aan ons uitlegt. Natuurlijk hebben wij verschillende verantwoordelijkheden, maar dat is geen reden om niet actief op te treden. Als het niet goed gaat met de kinderen in de gemeenten, is de minister voor Jeugd en Gezin daar medeverantwoordelijk voor. Ik had eigenlijk een wat actievere houding verwacht. Volgens mij moet de minister zijn positie niet onderschatten. Ik denk dat hij best wel invloed heeft.

Ik kom even terug op mijn motie. Bij de Wet op de collectieve preventie volksgezondheid is afgesproken dat de gemeenten de verantwoordelijkheid hebben voor het uniforme deel en voor het maatwerkdeel. Maar uit het rapport dat de inspectie heeft opgesteld, blijkt dat een aantal gemeenten bezuinigt. Het was nooit de bedoeling van de Wet op de collectieve preventie volksgezondheid om de gemeenten de ruimte te geven dat geld voor andere doeleinden in te zetten dan die waarvoor het bestemd was. Daar spreek ik de minister op aan en daarom heb ik die motie ingediend.

Minister **Rouvoet**: Ik denk dat wij het daar snel over eens zijn. Het is niet de bedoeling dat de middelen die voor de BDU, de brede doeluitkering, aan gemeenten worden verstrekt aan andere dingen worden besteed. Daar zijn wij het over eens. Ik heb echter wel degelijk een inhoudelijke reactie op de overwegingen en zeker ook op het dictum van de motie van mevrouw Arib gegeven. Ik hoop dat zij het met mij eens is dat wij niet aan de gemeenten moeten voorschrijven hoe zij precies binnen de brede doeluitkering het geld uitgeven, hoeveel zij aan welk deel besteden. Dan zouden wij gaan oormerken en dat was niet de afspraak en niet de bedoeling. In de plaats van de Wcpv, de Wet op de collectieve preventie volksgezondheid, is nu de Wet publieke gezondheid gekomen. Daarin is die lijn voortgezet.

Dank voor het compliment. Ik onderschat helemaal niet wat signalen van de Kamer of de minister betekenen voor gemeenten of jgz-organisaties. Als mevrouw Arib mij vraagt om bepaalde zaken met klem onder de aandacht te brengen van de verantwoordelijke gemeenten, ben ik daar zeker toe bereid. Ik heb zeer regelmatig overleg en men weet hoe ik denk. Ik ben altijd bereid dat nog eens goed te onderstrepen. Mijn bezwaar is gericht op het tweede deel van het dictum, waarin verzocht wordt ″tot concrete en bindende afspraken te komen″. Dat gaat voorbij aan de verantwoordelijkheden, maar ik ben graag bereid om het onderwerp van de door mevrouw Arib gesignaleerde bezuinigingen te bespreken met de VNG. Daarbij kan nog wel sprake zijn van verschuivingen tussen uniform deel en maatwerk deel. Één ding staat vast: het basistakenpakket – dat beslaat beide delen: uniform en maatwerk – moet in alle gemeenten worden aangeboden. Dat is namelijk wettelijk geregeld. Als daar twijfel over bestaat, dan moet dat worden uitgesloten. Ik ben graag bereid, daarover met de gemeenten in gesprek te gaan en daarover terug te koppelen. Dat is alleen wat anders dan het maken van bindende afspraken binnen de BDU.

Mevrouw **Arib** (PvdA): Het gaat mij om het laatste en ik ben blij dat de minister het ook zo interpreteert. Het gaat erom dat zowel het uniforme deel als het maatwerkdeel aan alle kinderen in Nederland wordt aangeboden. Als daarop wordt bezuinigd, dan is er een probleem. De minister heeft gezegd dat hij bereid is, met de VNG te gaan praten en dat vind ik natuurlijk een goede zaak. Maar dat praten is niet vrijblijvend. Ik neem aan dat hij in dat overleg tot concrete afspraken komt en dat hij ons daarover informeert. Dat is ook de bedoeling van de motie.

Minister **Rouvoet**: Zeker. Mevrouw Arib zou mij in ieder geval een plezier doen als zij de woorden ″bindende afspraken″ zou willen schrappen in het dictum. Ik verwijs daarvoor naar de achtergrond waar ik het net over had. Ik vind wel dat wij precies moeten zijn. Mevrouw Arib heeft gezegd dat zowel het uniforme deel als het maatwerkdeel moet worden aangeboden aan alle kinderen in Nederland, maar daarmee gaat zij voorbij aan de essentie van het onderscheid tussen het uniforme deel en het maatwerkdeel. Wij zeggen dat de taken in het basistakenpakket beide delen beslaan. Dat moet de jgz in huis hebben. Een deel daarvan moet aan alle kinderen worden aangeboden: dat is het uniforme deel. Een deel daarvan is afhankelijk van de lokale situatie: dat is het maatwerkdeel. Dat wordt dus per definitie niet aan alle kinderen aangeboden. Als wij het daarover eens zijn, wil ik met de VNG in overleg gaan over het gesignaleerde probleem van bezuinigingen op het totaal en de wijze waarop men daarmee omgaat. Ik zal de Kamer op de hoogte stellen van de resultaten daarvan en van de reactie van de VNG, maar mevrouw Arib doet mij een plezier door de term ″bindende afspraken″ uit het dictum te verwijderen, omdat dit volgens mij voorbij gaat aan hetgeen zojuist is besproken.

Mevrouw **Arib** (PvdA): Natuurlijk zijn de gemeenten vrij om dat maatwerk in te vullen, maar het kan niet zo zijn dat zij, omdat zij daarin vrij zijn, bijvoorbeeld op allerlei andere zaken zullen bezuinigen. Als de minister die

toezegging kan doen, wil ik het dictum op dat punt best aanpassen.

Minister **Rouvoet**: Laten wij afspreken dat ik de opmerking van mevrouw Arib over het thema bezuinigingen, zoals dat ook in het Inspectierapport aan de orde komt, meeneem en het in die context met de VNG bespreek. Ik informeer de Kamer over de uitkomsten daarvan.

De **voorzitter**: Wij krijgen nog een reactie op de motie van mevrouw Uitslag.

Minister **Rouvoet**: Ja. Dit was de motie van mevrouw Arib. De motie van mevrouw Langkamp en mevrouw Arib en de motie van mevrouw Uitslag en mevrouw Arib hebben betrekking op hetzelfde punt. Dat is overigens wel bijzonder, omdat de naam van mevrouw Arib onder beide moties staat. Er is volgens mij echter wel een belangrijk verschil tussen deze twee moties. Laat ik ze op volgorde van indiening behandelen.

In de motie van mevrouw Langkamp wordt de regering gevraagd ervoor zorg te dragen dat er in alle gemeenten een extra contactmoment wordt aangeboden voor vijftien- en zestienjarigen. Daarover hebben wij in het algemeen overleg uitvoerig gesproken. Ik heb aangegeven hoe dat werkt en welke financiële afspraken er zijn. Ik zeg het nog maar een keer: het contactmoment is een van de mogelijke vormen waarin het basistakenpakket in zijn volle breedte kan worden aangeboden en uitgevoerd. Het is een vorm daarvan. De gedachte dat een contactmoment, dat nu in het maatwerkdeel zou zitten, zou kunnen verschuiven naar het uniformdeel, gaat daaraan dus voorbij. De contactmomenten staan er eigenlijk haaks op. Dat is een vormgeving om de taken te kunnen uitvoeren. Gemeenten hebben aangegeven, ZonMw is daarmee bezig, dat juist voor die extra aandacht voor pubers – ik ben het er zeer mee eens dat dit van belang is – verschillende modaliteiten mogelijk zijn. Een ouderwets goed gesprek – ik dacht dat een van de leden dat zo noemde – kan een vorm zijn van het contactmoment. Vragenlijsten, waarop eventueel een vervolggesprek kan plaatsvinden als daaruit zaken naar voren komen, is een andere vorm die bijvoorbeeld met veel succes in Delft en Zuid-Limburg wordt toegepast. De vormgeving verschilt dus nog wel.

Het spreken over een extra contactmoment voor vijftien- en zestienjarigen is problematisch in de zin dat daarvoor de ruimte, de financiële ruimte, al bestaat en gemeenten dat al doen. Als mevrouw Langkamp echter aan mij vraagt om ervoor te zorgen dat in alle gemeenten een extra contactmoment op die manier wordt vormgegeven, dan val ik terug op de argumentatie die ik zojuist gaf: dat gaat voorbij aan het feit dat gemeenten al verantwoordelijk zijn voor die vormgeving en daarin zelf de ruimte hebben. In de gesprekken tussen de jgz-organisaties en de gemeenten over het budget wordt bekeken wat in de lokale situatie de beste vormgeving van uitvoering van het basistakenpakket is. Ik heb in het algemeen overleg aangegeven, gesteund door onder andere mevrouw Uitslag, dat het extra geld beschikbaar is. Dat is kennelijk ook voldoende, want een aantal gemeenten zegt dat extra contactmoment al te hebben ingevoerd. De gedachte, dat het van belang is dat de VNG ervoor zorgt dat dit in alle gemeenten wordt uitgevoerd, om zo meer aandacht aan pubers te geven, vind ik uitstekend. Dat moet dan echter wel binnen de huidige financiële kaders gebeuren. Op dat punt bestaat een belangrijk verschil tussen de twee moties. Mevrouw Uitslag constateert dat het binnen de bestaande budgettaire kaders mogelijk is. Ik neem aan dat zij daarbij doelt op die 100 mln. extra plus die 100 mln. via de accres. Dat is het geld dat beschikbaar is. Zij heeft in het algemeen overleg ook gezegd dat er geen sprake kan zijn van extra geld. Ik ben dat zeer met haar eens. Als binnen die kaders meer gemeenten – misschien wel alle gemeenten – zeggen dat zij extra aandacht aan pubers gaan geven, bijvoorbeeld via een vast contactmoment of via vragenlijsten, dan is mij dat zeer welkom. Die keuze moet echter daar gemaakt worden.

Ik handel de twee moties nu meteen maar samen af. Als mevrouw Uitslag en mevrouw Arib aan mij vragen om daarover met de beroepsgroep te praten, dan lijkt mij dat de goede weg. Die moet eventueel de bestaande richtlijn contactmomenten aanpassen en in samenspraak met de VNG, de derde partij die hierbij van belang is, bekijken welke mogelijkheden er zijn om dat in te passen in de werkwijze van gemeenten en jgz-organisaties. In die zin zie ik ruimte om de motie van mevrouw Uitslag uit te voeren. Binnen de budgettaire voorwaarden komt er geen extra geld bij. Er is echter extra geld gegeven tot 200 mln. in 2011. Geef daarbinnen extra aandacht aan pubers, zo mogelijk via een extra contactmoment. Daarover wil ik graag met de drie partijen in gesprek. Het lijkt mij geen probleem om de Kamer hierover voor 1 maart te informeren. Ik wil de motie langs die lijn graag uitvoeren, maar wel binnen die randvoorwaarden.

De motie van mevrouw Langkamp gaat echter een stuk verder. Zij wil het nu invoeren en laat zich niet uit over wat dat eventueel extra gaat kosten. Om die reden moet ik de motie van mevrouw Langkamp dan ook ontraden.

De **voorzitter**: Wij hebben nu de volledige reactie van de minister gehoord. Ik ben een beetje soepel vandaag, dus ik geef graag het woord aan mevrouw Uitslag.

Mevrouw **Uitslag** (CDA): Wat de minister aangeeft over het budgettair kader is inderdaad correct. Hij gaf in het debat zelf aan dat dit het probleem niet mag zijn. Het gaat hier om het woordje vrijblijvendheid, dat is de essentie van onze motie. Het kan niet zo zijn dat de gemeenten vrijblijvend kunnen besluiten of zo'n contactmoment met deze pubers wel of niet zal plaatsvinden. De minister geeft ook aan – ik ben dat van harte met hem eens – dat wij niet de aangewezen partij zijn om die richtlijnen in te vullen. Dat is aan de professional. Ik ben het niet met de minister eens dat het een digitaal formulier zou moeten zijn. Er komt een onderzoek naar de beste methode, laten wij dat nauwlettend volgen. Ik ben een groot voorstander van een warm contact. Door elkaar in de ogen te kijken behaal je meer resultaten dan via een digitaal formuliertje op internet, want dan kun je de plank finaal misslaan.

Dat gezegd hebbende vind ik het wel belangrijk dat de professionals zelf die kaders en richtlijnen gaan ontwikkelen. Ik dank de minister voor zijn steun voor de motie.

Rouvoet

Minister **Rouvoet**: Ik denk dat wij over de grondhouding niet van mening verschillen. Mevrouw Uitslag zegt wel twee dingen: zij wil niet op de stoel van de professional gaan zitten, want die moet zelf bepalen wat het beste is; tegelijkertijd zegt zij dat het niet via een vragenlijst mag plaatsvinden. Daar zit toch enige spanning in. Intuïtief ben ik geneigd met haar mee te gaan dat in een warm gesprek meer zaken naar voren komen die via een vragenlijst misschien niet direct boven water komen. Tegelijkertijd biedt een vragenlijst wel weer de mogelijkheid voor een ruimer bereik. Dan kun je eerst kijken wat daaruit naar voren komt en het warme gesprek organiseren met die mensen uit die vragenlijst van wie je vermoedt dat er problemen zijn. Maar goed, laten wij dat even tussen ons in laten liggen. Ik heb de motie zo verstaan dat ik vanuit de inhoud met de VNG, ActiZ en GGD Nederland om de tafel ga zitten om te bespreken hoe wij binnen de bestaande budgettaire kaders tot meer aandacht voor pubers kunnen komen, met name voor vijftien- en zestienjarigen. Daarbij is het zaak om te komen tot een afspraak over een extra contactmoment in alle gemeenten. Ik ben graag bereid om die motie mee te nemen naar dat overleg en die voor te leggen aan de partijen als een wens die vrij stevig door de Kamer wordt geuit. Ik zal de Kamer voor 1 maart informeren over de uitslag van dat overleg.

Mevrouw **Langkamp** (SP): Dat is in ieder geval winst. Wij willen uiteindelijk allemaal hetzelfde, namelijk dat het extra contactmoment er komt.

Ik heb nog een enigszins corrigerende opmerking met betrekking tot mijn eigen motie. De minister stelt dat ik om extra geld vraag en geeft aan dat dat niet kan. Ik ben daar nog niet zo van overtuigd, gezien ook de motie van mevrouw Arib. Wanneer gemeenten voldoende middelen hebben om dat te realiseren, is dat prima. Daarom zeg ik daarover bewust niets in mijn motie. Ik vind het prima wanneer het met de huidige financiën mogelijk is. Dat is de reden waarom ik graag zie dat de minister het gesprek aangaat. Dat gaat gelukkig ook gebeuren en daarover ben ik dan ook positief. Laten de partijen vooral aangeven wanneer het financieel wel een knelpunt blijkt te zijn. Ik hoor dat graag wanneer de minister de Kamer informeert over de uitkomst van dat gesprek.

Minister **Rouvoet**: Dat spreekt vanzelf. Wanneer wij in het gesprek tussen VNG, ActiZ en GGD Nederland tot de conclusie komen dat er wel een financieel probleem bestaat, zal ik dat melden. Ik onderstreep de opmerking van mevrouw Uitslag dat er deze periode geen extra geld bijkomt. Dat hebben wij ook niet. Wij moeten dat niet willen, want wij hebben met de VNG afspraken gemaakt voor vier jaar en er komt al 200 mln. extra bij. Ik houd wel staande dat er een beduidend verschil is. U hebt het inderdaad niet over het geld, maar dat is precies mijn probleem. Mevrouw Uitslag zegt in haar motie: het kan binnen de bestaande kaders. U laat het open, maar u vraagt aan de regering om het allemaal gewoon te doen. Ik begrijp dat vanuit uw visie op het belang van centrale sturing door de rijksoverheid, maar u gaat daarbij voorbij aan het feit dat wij de verantwoordelijkheid daarvoor nu eenmaal elders hebben gelegd. Dat mag wel, maar u kunt van de regering niet vragen om wetten die wij zelf hebben gemaakt, met voeten te treden door te zeggen: dit doen wij weer even zelf. Ik blijf dus bij het ontraden van de aanneming van de motie, omdat die onduidelijkheid erin zit. Als mevrouw Langkamp het winst vindt dat de motie van mevrouw Uitslag door mij langs deze lijn zal worden uitgevoerd, dan kan dat misschien voor haar een terugvaloptie zijn.

Voorzitter. Ten slotte kom ik op de motie van de heer Van der Vlies over het invullen van vragenlijsten en de betrokkenheid van ouders daarbij als dit op school gebeurt. Hij verzoekt de regering, te bewerkstelligen dat vragenlijsten in het kader van de jeugdgezondheidszorg voor toestemming aan de ouders ter hand worden gesteld. Aan ActiZ en GGD Nederland is al gevraagd om nut en vrijwilligheid van de vragenlijsten duidelijk te maken. Ik weet niet precies wat de heer Van der Vlies bedoelt met "bewerkstelligen", maar ik zou mij kunnen voorstellen dat hij zegt dat ik binnen de mogelijkheden en de wettelijke verantwoordelijkheden – want zo kennen wij elkaar ook wel – zoveel mogelijk vanuit mijn positie moet bevorderen dat dit gebeurt. Ik zou aan hem tegemoetkomen als ik in het overleg dat ik zojuist heb toegezegd, waar GGD Nederland en ActiZ toch aan tafel zitten, binnen de mogelijkheden een en ander zal bevorderen. Voor 1 maart, als ik toch terugkoppel over de andere onderwerpen, zal ik de Kamer informeren over de vraag hoe GGD Nederland met dit specifieke punt denkt te kunnen omgaan. Ik hoop daarmee voldoende aan de motie van de heer Van der Vlies tegemoet te komen.

Mevrouw **Arib** (PvdA): Ik heb een vraag aan de heer Van der Vlies. Ik ondersteun de motie van harte, maar ik heb moeite met de laatste zin, waarin hij de regering verzoekt, de vragenlijsten die door de jeugdgezondheidszorg worden opgesteld, voor toestemming aan de ouders voor te leggen. Daar heb ik moeite mee. Het zijn vragenlijsten op basis van professionaliteit. Het kan best zijn dat de ouders er anders over denken, maar uiteindelijk gaat het om het kind. Dat is een beetje lastig.

De heer **Van der Vlies** (SGP): Ouders zijn nu eenmaal verantwoordelijk voor de opvoeding van hun kinderen. Dat staat ook in een van de overwegingen. Natuurlijk kunnen er situaties zijn waarin kinderen vragen beantwoorden via de school in de sfeer van de jeugdgezondheidszorg die spanning oproepen met de visie van de ouders. Dan kan het natuurlijk niet zo zijn dat, als de ouders de toestemming aan die lijst onthouden, de zaak geblokkeerd raakt. Ik vind echter wel dat ouders, die aangesproken worden op de verantwoordelijkheid voor de opvoeding van hun kinderen, moeten kunnen weten wat er gebeurt, wat er gezegd wordt en wat er geregeld wordt.

Minister **Rouvoet**: De vraag was niet aan mij gesteld, maar ik denk dat de laatste opmerking van de heer Van der Vlies tegen mevrouw Arib verhelderend is, namelijk dat een en ander niet tot blokkering mag leiden. De GGD moet wel zijn werk op school kunnen doen. Dat zal ik meenemen als achtergrondinformatie in het gesprek.

De beraadslaging wordt gesloten.